

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci **žalobce D.N.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4 proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **20. 6. 2016**, č.j. **KrÚ 47328/2016/ODSH/14**

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, č.j. KrÚ 47328/2016/ODSH/14 se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Okolnosti žaloby

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 9. 10. 2015 před 14.58 hodin, v obci Hlinsko, místní část Chlum, na silnici I/34 na úrovni domu čp. 132 ve směru jízdy na Ždírec nad Doubravou jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky XY, řídil vozidlo rychlostí 62 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 50 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na

59 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 1.500,-Kč Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

II. Žalobní tvrzení

Žalobce v žalobě namítl, že skutkový stav zjištěný správním orgánem nemá odporu ve spise. Jednotlivé okruhy námitek žalobce lze shrnout takto:

- i) Žalobce nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil, neboť bylo měřeno zcela jiné vozidlo, než vozidlo žalobce. K tomu uvedl více různých výhrad, včetně toho, že sporoval obsah fotografií pořízených při měření rychlosti. Rovněž uvedl, že bylo třeba vyslechnout zasahující policisty.
- ii) Z provedeného dokazování před správním orgánem nelze uzavřít, kde mělo být přesně měření rychlosti provedeno. Je tak nejasné místo spáchání přestupku. Namítl neurčitost místa a uvedl též, že za místo měření by mělo být považováno umístění měřicího zařízení a nikoli poloha pohybujícího se vozidla. Poukázal na neprůkaznost mapy pořízení správním orgánem. Obecní police může provádět měření pouze v místech určených policií.
- iii) Rychlost nebyla (z)měřena správně, neboť záměrný kříž se částečně nachází na vozovce a nikoli na vozidle. Měření bylo provedeno v rozporu s návodem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření uvedl, že žalobce v průběhu řízení před správními orgány jakékoli námítky nevzněl. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno toliko blanketní odvolání, které nebylo doplněno. Dále připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech a podrobnou argumentací se vypořádal s žalobní argumentací žalobce jak ohledně stanovení měřeného vozidla, tak určitosti místa měření a též dodržení postupu při měření rychlosti radarem. Uvedl, že z důvodu blanketního odvolání se nemohl sám již dříve žalobními výhradami žalobce zabývat. Úkolem soudního přezkumu není suplovat rozhodování nadřízeného správního orgánu.

IV. Soudní přezkum a obsah spisu

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu příslušníků městské policie ze dne 9. 10. 2015, oznámení o podezření včetně fotodokumentace, z oznámení přestupku ze dne 9. 10. 2015, plánu situace, osvědčení o proškolení příslušníka MP („Městská policie“) vyjádření Policie ČR k určení měřených úseků. Žalobce se bezprostředně po přestupku nevyjádřil a oznámení o přestupku nepodepsal. Z ústního jednání u orgánu I. stupně se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili, omluvil se telefonicky bezprostředně před jednáním – byl zastoupen zmocněncem, který opakovaně řidiče přestupce zastupuje a staví obvykle obranu na nepřípadných tvrzeních, čímž přestupkové řízení sťažuje. Totožnost zmocněnce není ani možné při komunikaci po telefonu ověřit, skutečnosti jím uváděné orgán sice zaznamenal, avšak soud těmto zásadní váhu přiznat nemůže. Zmocněnec telefonicky namítl, že žalobce si rychlost hlídal a tuto nepřekročil, navrhl výslech strážníků MP. Požadoval odročení jednání, čemuž správní orgán pro nedostatek

důvodů nevyhověl. Správní orgán po jednání uznal žalobce vinným a uložil shora citované sankce. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, odůvodnil, z jakých důvodů nevyhověl žádosti o odročení, dále se zabýval místem spáchání přestupku a konstatoval, že spis obsahuje dostatek dokumentace pro rozhodnutí. Výslech strážníků by stěží přinesl nová zjištění mající důkazní váhu. Dále se zabýval způsobem měření rychlosti a použitým zařízením, které obsluhoval proškolený příslušník MP. Proti rozhodnutí o přestupku podal zástupce žalobce blanketní odvolání. Ze spisu vyplývá, že odvolání bylo záměrně podáno způsobem, který kladl překážky pro řádný a běžný postup správního orgánu (emailovým podáním bez zaručeného podpisu, písemně poštou službou DopisOnline – hybridní pošta opět nepodepsané, poté až na výzvu s tím samým textem se zaručeným podpisem). Žalovaný pak v žalovaném rozhodnutí přezkoumal postup orgánu I. stupně, konstatoval, že bylo podáno pouze blanketní odvolání a uzavřel, že při vydání napadeného rozhodnutí neshledal chyby.

V. Účel a rozsah soudního přezkumu a blanketní odvolání

K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiní spolupracovníci (Ing. J.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem mařit postup a závěry správních orgánů.

V této věci se ze spisu podává, že žalobce podal tzv. blanketní odvolání, ve které pouze uvedl, že se odvolává proti rozhodnutí uvedené spisové značky. Takto zvolený postup odvolatele poté předurčuje jak postup odvolacího správního orgánu a též správního soudu. Takto zvolenou strategii považuje soud za účelovou a obstrukční.

VI. Aplikace zásady plné jurisdikce

Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

Uvedenou zásadu je třeba uvážlivě aplikovat též v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení nečinný, námitky vznese až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení přezkumného poté, co proběhlo řízení správní.

K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci následných blanketních odvolání ve správním řízení) a zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017 následující.

Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřipustné.

Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo

nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplyvá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

V přezkoumávaném řízení soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se správním spisem seznámit, být účastem jednání, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Postupovat tedy zcela opačně než v tomto se v tomto řízení žalobce snaží soud podsunout. V soudním řízení by byl prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá přestupce vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

VII. Zásada oficiality, rozsah dokazování správním orgánem

V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především z oznámení o přestupku sepsaném strážníky MP, dále měly k dispozici dokumentaci přestupku včetně výstupů měřicího radarového zařízení a fotografie. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Přičemž žalobce měl možnost své konkrétní a důvodné námitky uplatnit v průběhu řízení, též při ústním jednání, při kterém byly tyto důkazy provedeny, a mohl je tedy zpochybnit již v přestupkovém řízení. To však žalobce neučinil. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, nenastala situace s jakoukoli nejistotou, kterou by bylo třeba napravit prováděním dalšího dokazování, např. výsledku zasahujících příslušníků, jak se pokoušel ve správním řízení telefonicky naznačit přestupce.

Následný postup žalobce před odvolacím správním orgánem a správním soudem hodnotí soud jako nevěrohodný a účelový vedený snahou oddálit rozhodnutí a následně se též vyhnout negativním důsledkům správního řízení o přestupku. Ke snaze o provádění dokazování ve věci účelových tvrzení žalobce proto soud nepřistupuje.

VIII. Vyhodnocení jednotlivých námitek žalobce

Platí výše přijatý závěr, že žalobce již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce) k žalobním bodům uvádí následující.

Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím o vině žalobce, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce přestupku dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci.

Výhrada žalobce, že bylo měřeno jiné vozidlo, nemá jakékoli opodstatnění ve spise, ve vyjádření strážníků je uvedeno, že vozidlo po celou dobu měření sledovali. Jiné vozidlo se na pořízených fotografiích nenachází. Jednalo se o měření a focení tzv. vícenásobným snímkem, kdy prvním snímkem je změřeno a zachyceno zaměřené vozidlo, další fotografie slouží pouze pro potvrzení identifikace vozidla (mění se tedy pouze vzdálenost zachyceného vozidla, nikoliv však číslo snímku, změřená rychlost a čas). Žalobce mohl dané zjištění zpochybnit i důvěryhodně, např. tím, že by tvrdil a prokázal, že jeho vozidlo se na místě měření nemohlo

nacházet, např. mohlo být v opravě či se pohybovat průkazně s jistotou na jiném místě. To se však v dané věci nestalo.

Místo měření rychlosti vozidla je ze správního spisu a z pořízených důkazů zřejmé. Měřicím zařízením byla zaznamenána poloha zařízení pomocí souřadnic GPS a též vzdálenost měřeného objektu (vozidla), což odpovídá zpracovanému plánu. Směr pohybu vozidla vyplývá z oznámení o přestupku. Místo měření pohybujícího se vozidla vyhovovalo pokynu Policie ČR. Spekulace žalobce o tom, že místem měření se rozumí stanoviště strážníků, resp. místo, kde je umístěn radar, je nesmyslnou konstrukcí žalobce a nemá nic společného s jednoznačným určením místa přestupku. Tento požadavek není primárně kladen proto, aby místo spáchání přestupku bylo určeno s přesností na milimetry či jednotky metrů, nýbrž proto, aby přestupek byl nezaměnitelně označen a vymezen.

Z fotodokumentace je patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjíždějící vozidlo, přístroj jeho rychlost zaznamenal, údaje z měřicího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo řízené žalobcem. Žalobce předložil soudu blíže neoznačené a nedatované vyjádření ČMI (Český metrologický institut), ze kterého ani nelze seznat, k jakému konkrétnímu přestupku se ČMI vyjadřoval. Je třeba uvést, že ČMI není oprávněn nahrazovat funkci správních orgánů a soudů a hodnotit fotodokumentaci, kterou ani nemohl disponovat. Navíc je soudu z úřední činnosti známo, že ČMI se sám k uvedené praxi žalobce vyjádřil tak, že jeho vyjádření v jiné věci s jinými přestupky nijak nesouvisí, bylo vydáno k jinému případu a mohlo by se též jedna o zneužití vyjádření ČMI.

Povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II.ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se měření rychlosti, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění měření namístě, zda dokonce nezfalšovali výstup z měření, zda byl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení atd.

Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit na jisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nebude reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu obстоjí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

IX. Účelové žalobní námitky, důkazní břemeno vs. zjištěný stav věci

Soud zde považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v přestupkovém řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak,

že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Žalobce zůstal jen v rovině těchto účelových zpochybnění (už jen tím, že je uplatnil až v pozdější fázi řízení), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

X. Nedůvodnost žaloby a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 13. června 2017

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v.r.
s o u d e

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová